

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα' κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Τοῦ Δεκεμβρίου ἕκτη καὶ δεκάτη,
μᾶς φεύγουνε οἱ βουλευταὶ τρεχάτοι.

Ποῦντος διακόσα ὀγδόντα ἕνα,
γιά Καζαμία κρατῶ τὴν πένα.

Τοῦ Ρωμιοῦ ὁ Καζαμίας
μὲ μικρὰς καινοτομίας.

Σταθῆτε, τόπον ὅλοι σας ... μᾶς ἦλθε ... νάτος! νάτος! ...
θὰ ἔβγῃ τὰ Χριστοῦγεννα τρελλὸς καὶ κουδουνάτος.

Εἰς τοῦτον περιέχονται πολλαί τε καὶ παντοῖαι
τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ μεγάλαι προφητεῖαι,
ἀλλόκοτοι, ἀνέλπιστοι, σωσταὶ καὶ ἀληθεῖς,
ποῦ μὲ αὐτὰς τρελλαίνεται καὶ χάσκει ὁ καθείς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Φασουλῆς κι' ὁ βλάμης Περικλέτος
ἐπήρανε κατήφορο διὰ τὸ νέον ἔτος
κι' ὁ στίχος ἐπλημύρησε καὶ σὰν ποτάμι τρέχει
αὐτὸς ὁ Καζαμίας μας εἰκόνας δὲν θὰ ἔχῃ.

Ἀπλοῦς τοὺς ἀναγνώστας του ἐφέτος χαιρετᾷ
καὶ μ' ὅλους ἀστειεύεται καὶ κάνει χωράτά.
Ἐπὶ τέλος δὲ ὁ Φασουλῆς, κυττάζων τοὺς ἀστέρας,
ὡς Κάλχας οἰστροληατηθεὶς καὶ πλήρης μεγαλείου,
προλέγει τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνθρωπίνης σφαίρας
διὰ τῆς ἀποψύξεως τοῦ δίσκου τοῦ Ἥλιου.

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλα σοβαρὰ
ὅσοι τὸν Καζαμίαν μας ἐπιθυμοῦν καὶ θέλουν
ἀμέσως τοὺς παρακαλῶ νὰ στείλουν τὸν παρᾶ,
ἀλλέως ἀδεῖα γράμματα μονάχα νὰ μὴ στέλλουν.

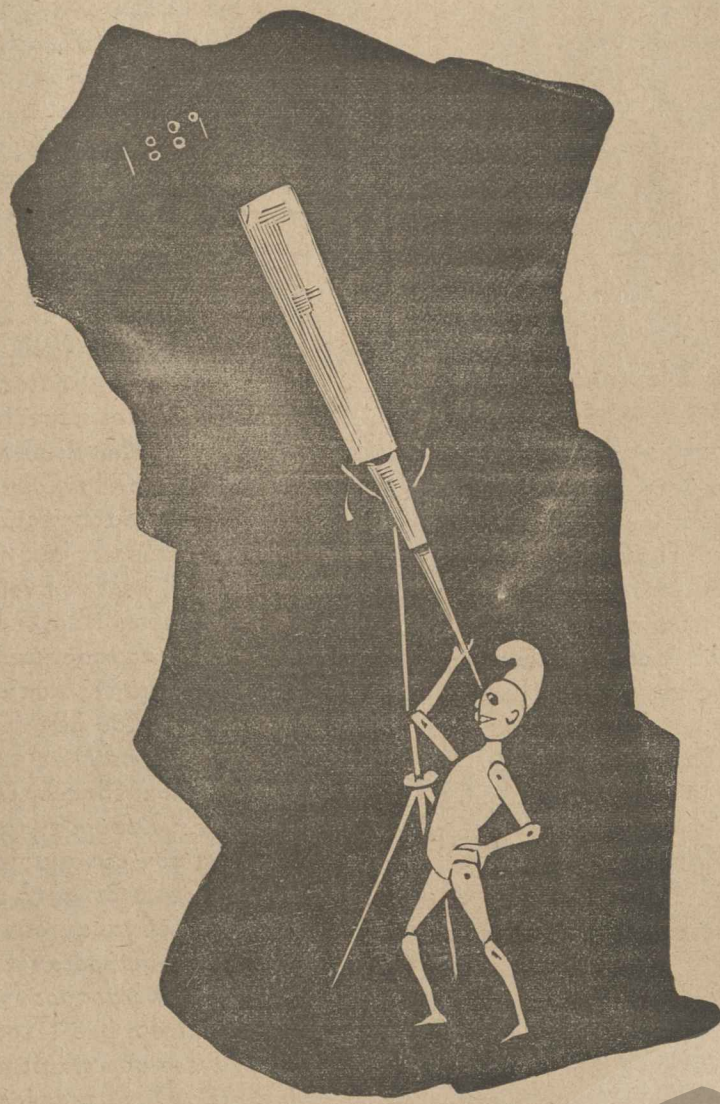
Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Τί γίνεσαι, βρέ ἀδελφέ;
Φ. Τί νὰ γενῶ, βρέ φῶς μου;
ὁ κόσμος ὅλος τριγυρνᾷ κι' ἐγὼ μετὰ τοῦ κόσμου,
πιστεύω τὸν ἀληθινὸ, πιστεύω καὶ τὸν ψεύτη,
καὶ ὅ,τι ἔχω τὸ φορῶ καὶ δὲν φοβοῦμαι κλέφτη.
Π. Καὶ τὸν καιρὸ σου πῶς περνᾷς;
Φ. Πῶς θέλεις νὰ περνῶ;
περιορῶν τὸν ἥλιον τοὺς δρόμους τριγυρνῶ,
κυττάζω τὸ παράσημον τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ μου
κι' ὅταν ἀνάγκη τὸ καλῇ πηγαίνω πρὸς νεροῦ μου.
Π. Καὶ δὲν πηγαίνεις στὴ Βουλὴ;
Φ. Τί διάβολο νὰ κάνω;
ἴσχυά μου τοὺς βουλευτὰς καὶ μετὰ τὸ παραπάνω.
Π. Γιατί, μωρέ;
Φ. Καὶ μ' ἐρωτᾷς... γιὰ τὴν κακὴν τῶν μέρα...
καμμία μάχη ὅπως πρὶν δὲν γίνετο ἐκεῖ πέρα.
Δὲν εἶναι πλέον ἡ Βουλὴ ἐκεῖνη ὅπου ἦτον,
εἶναι τῶν Λόρδων ἡ Βουλὴ καὶ ἡ τῶν Κοινοτήτων.
Π. Τί ἐννοεῖς μ' αὐτὰ ποῦ λές;
Φ. Πῶς ταύτας τὰς ἡμέρας
βλέπω πολλὴν εὐγένειαν 'στοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας.
'Ο ἐντιμὸς συνάδελφος ὁ πρὸ ἐμοῦ λαλήσας,
ὁ εὐγενὴς μου κύριος ὁ τὴν σιγὴν τοῦ λύσας,
ἀσμένως ὑπεχώρησα 'στον εὐγενὴ μου φίλον,
καὶ ἄλλα τέτοια πράγματα, ὅπου ἀξίζουν ξύλον.
Τέτοιαις ψωροεγγενεῖαις 'στοὺς Ἕλληνας δὲν πᾶνε
καὶ εἰς τ' αὐτιά μας, Περικλῆ, πολὺ κακὰ κτυπᾶνε.
Π. Εἰς τοῦτο συμφωνῶ κι' ἐγώ...
Φ. Σκέψου καλῶς καὶ κρῖνε
ἂν εἴπωρῃ Ρωμαϊκὴ τέτοια Βουλὴ νὰ εἶναι,
καὶ ἂν 'μπορῶ ἐγὼ ποτὲ καὶ σὺ ὁ σεβνταλῆς
αὐτὰ τὰ κουρουφέξαλα ν' ἀκοῦμε τῆς Βουλῆς.
Π. Αὐτὴ δὲν εἶναι, Φασουλῆ, κατάστασις πραγμάτων.
Φ. Οἱ βουλευταὶ φρονίμεψαν μετὰ ὅλα τὰ σωστά των,
κι' ἂν ἔτσι πᾶνε, Περικλῆ, σοὺ λέγω μετ' ὀλίγον
πῶς ἡ Βουλὴ μας θὰ γενῇ τῶν Τόρεων κι' Ὀύγων,
καὶ τότε ὅλα μούντζωστα, τὰς συζητήσεις παῦσε,
κι' ὡς πατριώτης ἀληθὴς τὴν συμφορὰν μας κλαῦσε.
Σοὺ εἶπα κι' ἄλλοτε θαρρῶ καὶ σοὺ τὸ λέγω πάλιν
πῶς ὅταν βλέπης τὴν Βουλὴν χωρὶς ἀνεμοζάλην,

ὅταν φωναὶ δὲν ἀντηχοῦν ἀγρίων Καννιβάλων,
ὅταν δὲν δίνῃ φάσκελα ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον,
ὅταν βρισίδια δὲν ἀκοῦς, κατάραις καὶ μουρμούροι,
ὅταν δὲν φτύνονται συχνὰ τῶν βουλευτῶν ἡ μούρα,
ὅταν δὲν βγάζουν, Περικλῆ, κουμποῦρι, κάμα, στέκι,
ὅταν ἡσύχως στέκωνται χωρὶς νὰ λένε μόκο,
ὅταν δὲν σκυλοτρῶγωνται καὶ τὴ δουλειὰ των βλέπουν
ὥσαν τὰ εὐτακτὰ παιδιὰ, ποῦ εὖσημα τοὺς πρέποντες
ὅταν τελειώνῃ καθεμιὰ συζήτησις συντόμως,
τότε παραβιάζεται τὸ Σύνταγμα κι' ὁ νόμος,
τοῦ ἔθνους τὸ πολίτευμα ποσῶς δὲν λειτουργεῖ,
πᾶς πατριώτης γνήσιος σχολάζει καὶ ἀργεῖ,
καὶ οἱ ἐγκάθετοι περνοῦν κακαῖς καὶ μαύραις ὥραις,
κι' ἐγὼ φωνάζω ἀπελπισ «ὦ τέμπορα, ὦ μόρες!»
Π. Καὶ τώρα, βλάμη, δὲν μοῦ λές τί κάνουν στὴ Βουλὴ;
Φ. Γιὰ νέα Νομοσχέδια καθένας ὁμιλεῖ

κι' ἀκαταπαύστως συζητοῦν περὶ τῶν προϊόντων,
περὶ γαιῶν, περὶ καπνοῦ, περὶ ἀροτριώντων,
κι' ἐγὼ ἀκούω, Περικλῆ, καὶ κάνω τὸν σταυρό μου
καὶ μετὰ τὰ χασμουρήματα σκοτόνω τὸν καιρὸ μου,
γιατί δὲν εἶναι εἰς αὐτὰ τὸ ἰδικό μου φόρτε,
κι' οὐτ' ἡ Ροζοῦ δὲν ἔρχεται νὰ κάνω λίγο κόρτε.
Π. Βαβαὶ τῆς σάχλας τῆς πολλῆς, βαβαὶ τῆς ξηρασίας.
Φ. Ὁ δὲ Κοκκέβης ὁμιλεῖ περὶ Κυπαρισσίας
μετὰ χάριν, γλαφυρότητα καὶ τόσην ποικιλίαν,
καὶ θέλει τὸν συνοικισμὸν κοντὰ 'στὴν παραλίαν,
καὶ ρητορεύει δι' αὐτὸ μετὰ ὅλη τὴν καρδιά του,
διότι ὅταν ἐβγαζαν δοντάκια τὰ παιδιὰ του
δὲν ἔπαθαν διάρροιαν καὶ κόψιμο ποτέ,
καὶ τοῦτο ἐπιμαρτυροῦν καὶ ἄλλοι βουλευταί.
Ἀλλὰ καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, ἂν εἶσαι μετὰ κεφάλι,
ὅταν κανένα σου παιδί τὰ δόντια του θὰ βγάλῃ,
νὰ φύγῃς μετὰ τὰ τέσσερα εἰς τὴν Κυπαρισσίαν
καὶ πάντοτε νὰ κατοικῇς 'στὴν παραθαλασσίαν.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα συζητοῦν εἰς τὴν Βουλὴν ἐσχάτως
καὶ ἀδρανεῖ, βρέ Περικλῆ, τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος,
κι' ἐγὼ σφαλῶ τὰ μάτια μου καὶ γέρνω τὸ κεφάλι,
γιατί ὁ λύκος χαίρεται μετὰ 'στὴν ἀνεμοζάλη.
Π. Τέτοια Βουλὴ, βρέ Φασουλῆ, καλλίτερα νὰ κλείσῃ.
Φ. Δὲν ἔχει πιά ἡ γλῶσσά μου κουράγιο νὰ μιλήσῃ.
Π. Καὶ ἡ 'δική μου, Φασουλῆ...
Φ. Τὰ ἔχω σὰν χαμένα...
οἱ βουλευταὶ φρονίμεψαν... ἀλλοίμονον σ' ἐμένα!
Δὲν εἶν' αὐγὴ νὰ σηκωθῶ νὰ μὴν ἀναστενάξω
καὶ σὰν γαῖδοῦρι, Περικλῆ, τὸ ἄχ νὰ μὴ φωνάξω.
Οἱ βουλευταὶ φρονίμεψαν, δὲν αἰματόνει μύτη...
φρονίμεψαν καὶ οἱ τρελλοὶ μετὰ 'στοῦ Δρομοκαϊτή,
Θεέ μου, τί χασμουρήμα!... βαβαὶ καὶ ὠμένα!...
Π. Μ' αὐτὰ ποῦ λές, βρέ Φασουλῆ, ἐνύσταξες κι' ἐμένα.
Φ. Γεῖασου, ρε βλάμη...
Π. Ποῦ μοῦ πᾶς;
Φ. 'Στὸν ὕπνο νὰ τὸ στρώσω.

Π. Γύρνα λοιπὸν τὴν ῥάχη σου γιὰ νὰ σὲ μπαγλαρώσω.

Τοῦ Γειώργη Ρούφου τῶν Πατρῶν ὀλίγαι προσφοραὶ
'στὸν Πρίγκηπα Γεώργιον, τὰ μάλα σοβαρά.

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Μετὰ ἀγαθὴν ἐλπίδα
σὰς ἀποστέλλω τοῦ κλεινοῦ Μισοῦλη τὴν πυξίδα,
μετὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ὠδήγει τόσα σκάφη,
καθὼς ἡ βίβλος ἡ χρυσὴ τῆς ἱστορίας γράφει.
Πιστεύω πῶς τὸ δῶρόν μου θὰ τὸ δεχθῇτε χαίρων
ὡς λείψανον πολυτίμον τῶν εὐκλεῶν πατέρων,
καὶ θὰ φανῇτε δι' αὐτοῦ ἀντάξιος ἐκείνων,
δοξάζοντες τὴν θάλασσαν ἐκ νέου τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δῆμαρχον.—Μετὰ χαρᾶς μου εἶδα
τοῦ φοβεροῦ θαλασσινοῦ τὴν θαυμαστὴν πυξίδα,
μετὰ τὴν ὁποίαν ἤνοιγεν εὐρὺν πρὸς νίκας δρόμον,
καὶ δι' αὐτὴν τὴν δωρεάν διατελῶ εὐγνώμων.

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Πολὺ εὐχαριστῶν
δι' ὅσην μοῦ ἐκφράζεται θερμὴν εὐγνωμοσύνην,
καὶ ἄλλο δῶρον σήμερον σὰς στέλλω σεβαστὸν
καὶ μέχρι τοῦδε ἀγνωστον 'στὴν νέαν Ρωμηοσύνην.

Μετὰ ἄλλους λόγους δηλαδὴ σὰς στέλλω τὸ τσιμποῦκι,
ὅπου ἐκάπνιζε ποτὲ ὁ γέρος τοῦ Μωριά,
νὰ τὸ καπνίζετε καὶ σεῖς μ' ὀλίγο μαχμουρλοῦκι,
κι' ὁ νοῦς σας νὰ νῆται πάντοτε 'στὴν πρώτη κλεφτουριά,
κι' ἂν ὡς Ρωμηὸς θυμώσετε καὶ σεῖς ἀληθινὸς
κομμάτια νὰ τὰ κάμετε 'στὴν ῥάχη κανενός.

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δῆμαρχον.—Εὐχαριστῶ πολὺ...
καὶ τὸ τσιμποῦκι ἔλαβα τοῦ γέροντος τοῦ Μωριά...
μεγάλους χρόνους ἀληθῶς κι' αὐτὸ ἀναπολεῖ,
γεμίζει δὲ τὸ στῆθος μου ἀπὸ παλληκαριά.
Εἰς τοῦτο τρέχω, Δῆμαρχε, ὁπότεν ἐξυπνήσω
καὶ ψάλλω εἰς τὸν στρατηγὸν θουρίους καὶ παιᾶνας,
μὰ δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν μετὰ τοῦτο νὰ καπνίσω,
διότι ἐσυνείδησα τὰ παῦρα τῆς Ἀβάνας.

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Εὐχαριστῶν καὶ πάλιν
δι' ὅσην εὐχαρίστησιν ἐκφράζεται μεγάλην,

σας στέλλω τοῦ Νικηταρᾶ τὸ πτερωτὸν τσαροῦχι
νὰ τὸ φορῆτε κάποτε σὰν βγαίνετε κυνηγι,
πιστεύω δὲ πῶς κυνηγοὶ θὰ εἴσθε τροπαιοῦχοι
καὶ οὔτε τσίχλα ἢ λαγὸς μὲ τοῦτο θὰ σὰς φύγη.

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Ἐν ἀληθεὶ χαρᾶ
καὶ τὸ τσαροῦχι ἔλαβα τὸ τοῦ Νικηταρᾶ.
Ἄλλ' ἂν πολλὸν κατέβαλον ἀγῶνα νὰ τὸ βάλω,
μὰ εἶδα μετὰ λύπης μου πῶς διόλου δὲν χωρεῖ...
μοῦ φαίνεται τὸ πόδι μου πῶς εἶναι πιὸ μεγάλο,
καὶ πᾶς καλῶς γνωρίζων με τὸ ἐπιμαρτυρεῖ.

Ὁ Ροῦφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Μὲ λύπην μου μανθάνω
πῶς τὸ τσαροῦχι, Πρίγκηψ μου, σὰς ἔρχεται στενόν...
ἂν εἰμποροῦσα πιὸ φαρδὺ ἀκόμη νὰ τὸ κάνω,
βεβαίως θὰ τὸ ἔκαμνα τοὺς κόπους λησμονῶν.
Ἀλλὰ σὰς στέλλω ἀντ' αὐτοῦ καὶ δευτέρου τσιμπούκι,
Ἵδραίϊχα, Σπετσιώτικα καὶ Ψαριανὰ βρακιά,
τοῦ Καραίσκου τὸ σπαθί, τοῦ Τούσα τὸ τουζλοῦκι,
καὶ τοῦ Βλαχάδα τὴ φουδού, ποῦ ἔψηνε κουκιά.

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Διὰ τὰ τόσα δῶρα
δεχθῆτε τὴν ἀμέριστον Ἡμῶν εὐγνωμοσύνην...
ἐν πάσῃ, φίλε Δήμαρχε, κρισιμωτάτῃ ὥρᾃ
τὴν Ὑμετέραν πάντοτε θὰ λέγω καλοσύνην.
Σὰς ἀγαπῶ πλειότερον ἀφ' ὅσον σὰς ἠγάπων,
διότι μὲ προικίζετε μὲ δωρεὰς σπανίας...
θὰ στείλω τὰ τσιμπούκια σας ὅτὸν γηραιὸν μου πάπ-
τούτέστιν εἰς τὸν Ἀνακτα τοῦ θρόνου τῆς Δανίας. [πον,
Μὲ τὰ Ἵδραίϊχα βρακιά ὅτους μπάλους θὰ χορεῦω,
μὲ τοῦ Βλαχάδα τὴ φουδού κουκιά θὰ μαγειρεῦω,
τοῦ Καραίσκου τὸ σπαθί ὅτῃ μέσῃ μου θὰ βάζω,
μὲ ἀναμνήσεις ἐποχῶν μεγάλων θὰ ρεμβάζω,
κί' ἓνα πρὸς ἓνα θαύματα προγονικὰ μετρῶν
οὐδέποτε θὰ λησμονῶ τὸν Ροῦφον τῶν Πατρῶν.

Ὁ Ροῦφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Λογίζομαι εὐτυχὴς
καὶ τὰς εὐγνωμοσύνας σας τὰς δέχομαι ἐκ ψυχῆς.
Σὰς στέλλω κί' ἄλλο δαμασκί νὰ κόβετε τὰ πράσσα,
τοῦ Διάκου κάμποσα μαλλιά καὶ τὰ παλῆά του ράσσα,
καὶ δώσετε τὰ ἱερὰ τοῦ μάρτυρος προγόνου
εἰς τὸν κλεινὸν σας ἀδελφόν, Διάδοχον τοῦ θρόνου,
ἀφοῦ αὐτὸς ἐσπούδασε καὶ τὴν Λειτουργικὴν
καὶ πᾶσαν ἄλλην μάθησιν Ἐκκλησιαστικὴν.

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Κατὰ τὴν ἐντολήν
ὅτὸν ἀδελφόν μου ἔδωσα τὴν ἱερὰν στολήν,
κί' αὐτὸς τὰ ράσσα ἔβαλε καὶ τοῦλθαν ἴσα ἴσα
καὶ τοῦπε κί' ἡ γυναῖκά του «ψυχὴ μου» στὰ Πατήσια.
Κί' ἐκεῖνος σὰς εὐχαριστεῖ μὲ τὴν Ὑψηλοτάτην,
ἀλλὰ κί' ἐγὼ μαζί μ' αὐτοὺς διὰ φορὰν ὑστάτην
εὐγνωμονῶν ἀπὸ ψυχῆς τὸν Δήμαρχον καὶ φίλον
σας στέλλω δι' ἀντάλλαγμα τοῦ Φασουλῆ τὸ ξύλον.

καὶ ὁλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλῆ Πιλοπωλεῖον κί' ἄλλο,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, ἀπ' ὅλα πιὸ μεγάλο.
Τί λούσο καὶ τί ὠμορφιά! ... μὰ εἶναι μία τρέλλα!...
τί μπαστούνια λιγερὰ κί' ἀλλόκοτα καπέλα.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατσιμπαλῆ, ἐμπρὸς μικροὶ μεγάλοι,
κί' ὅς εἶναι τὰ καπέλα του σὲ καθενὸς κεφάλι.

Βιβλιοθήκη ἄρχισε νὰ βγάξῃ κί' ἡ Ἑστία
ἀπὸ βιβλία σοβαρά, σπουδαῖα καὶ ἀστεῖα,
καὶ ὁ καθένας τόμος τῆς μὲ χάριν ξεφυτρώνει
κί' ὁ πρῶτος ἐξεφύτρωσε μὲ τὸν Κολοκοτρώνη,
μὲ τ' Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γέρου τοῦ Μωριά,
ποῦ μᾶς γεμίζουν μ' αἰσθημα καὶ μὲ παλληκαριά.
Τιμᾶται μόνον μὴ δραχμὴ τὸ κάθε τῆς βιβλίον
καὶ ὅτῃς Ἑστίας τρέξετε τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Πλουτολογία τοῦ Μπολιέ, γνωστοῦ κί' ἐν τῇ Ἑλλάδι,
μετάφρασις καλὶ λόγος τοῦ Κώστα Κυπριάδη.
Ὅσοι πτωχοὶ κί' ἀπένταροι ἀέρα κοπανοῦν
μὲ τὴν μετάφρασιν αὐτὴν τοὺς πόνους των περνοῦν.
Τοιοῦτον εἶναι τοῦ Μπολιέ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα...
πέντε δραχμὰς ἂν δώσετε πλουτίζετε ἐν τῇ ἡμᾶ.

Τὰ Μετὰ τὴν Ἐπιστροφὴν, ὠραία κωμῆδια,
μὲ δύο πράξεις πετακτὰς καὶ ἄλλας Ἀττικόν,
παρέπεται καὶ δεκαεὶς ἡσμάτων συνοδεία
καὶ εἶναι Κωμειδύλλιον τὰ μάλα μουσικόν.
Ὁ Νίκος Κοτσελόπουλος ὁ κωμῆδὸς ἐστὶ,
οὐπερ ἡ τέχνη πρὸς αὐτὰ κί' ἡ μάθησις γνωστή.

Σκόκου Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλὰ,
μὲ τραγουδιὰ ὠμορφα κί' ὀλίγον τι τρελλὰ,
ἀλλ' ἔχει καὶ διατριβὰς τὰ μάλα σοβαράς,
καθὼς καὶ ζώντων καὶ νεκρῶν εἰκόνας γλαφυράς.
Τὸ διακρίνει καλλονή, κομψότης, ποικιλία,
πωλεῖται δὲ εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτὸ σπῆτί μου ἀνέδη,
ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — ὅτῃ ὅτὸ λάδι τρεῖς ὅτὸ ξύδι,

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κομιχτός πολύς.

μὲ ἡμεῖς, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομήν,
καὶ μὴ χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.